

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Děti země – Klub za udržitelnou dopravu**
sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno
zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph. D.
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministr dopravy**
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti
zúčastněné osoby: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. 10/2018-510-RK/33, ve věci
stavebního povolení

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 7. 1. 2019 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „MD“) ze dne 25. 10. 2017, č. j. 564/2014-910-IPK/8, jímž bylo vydáno stavební povolení pro stavbu dálnice „R48 Frýdek – Místek, obchvat“ s 5 stavebními objekty.
2. Žalobce v poměrně obsáhlé žalobě nejprve shrnul skutkový stav, historii průběhu řízení a přijetí napadeného rozhodnutí. Připomněl, že řízení bylo ve věci zahájeno veřejnou vyhláškou ze dne 11. 9. 2014, č. j. 564/2014-910-IPK/4. Přezkoumávané stavební řízení se týká části obchvatu Frýdku – Místku dálnicí D48 v jižní variantě, čtyř krátkých úseků v délce 370 m. Stavba prochází ochranným pásem Přírodní památky Kamenec, která byla v roce 1992 vyhlášena jako mokřadní biotop v nivě řeky Morávky se sítí tůňek a slatinným jezírkem, na něž navazuje rašeliniště. Žalobce dne 15. 9. 2014 podal ve smyslu § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále také jen „zákon o ochraně přírody“) přihlášku do uvedeného řízení. MD svým rozhodnutím ze dne 24. 2. 2015 vydalo první stavební povolení, proti kterému podal žalobce rozklad. Tomuto rozkladu žalovaný vyhověl a dne 19. 7. 2017 první stavební povolení zrušil a věc vrátil k novému rozhodnutí. Dne 25. 10. 2017 vydal MD v pořadí druhé stavební povolení, proti kterému žalobce podal dne 27. 11. 2017 rozklad, který žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Toto rozhodnutí bylo doručeno veřejnou vyhláškou dne 5. 12. 2018. Žalobce navrhl, aby soud současně s napadeným rozhodnutím zrušil také rozhodnutí MD a dále, aby ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal zákonnost závazných stanovisek, a to
 - závazného stanoviska Hasičského Záchraného Sboru Moravskoslezského kraje (dále též jen „HSK MSK“) ze dne 14. 10. 2008, č. j. Prev-3733/FM-2008 o požární ochraně a potvrzujícího stanoviska Ministerstva vnitra ČR (dále též jen „MV ČR“) ze dne 20. 6. 2018, č. j. MV-24530-5/PO-PRE-2017 a ze dne 3. 9. 2018, č. j. MV-24530-8/PO-OVL-2018
 - závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje (dále též jen „KHS MSK“) ze dne 13. 11. 2006, č. j. HOK/OV-8724/215.5.1/06 o ochraně před hlukem a potvrzující stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 2. 2018, č. j. MZDR 8198/2018-2/OVZ

- závazného stanoviska EIA ze dne 6. 2. 2017, č. j. 2143/580/16, 63940/ENV a potvrzujícího stanoviska ministra životního prostředí ze dne 20. 4. 2018, č. j. MŽP/2018/430/200
 - závazného stanoviska Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále též jen „KÚ MSK“) ze dne 11. 1. 2013, č. j. MSK 163285/2012 dle § 37 odst. 2 a § 44 odst. 3 zákona o ochraně přírody k zásahu do ZCHÚ „Profil Morávka“ a „Kamenec“ a stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 3. 2018, č. j. MŽP/2018/580/406.
3. Ke své aktivní legitimaci žalobce uvedl, že je pobočným spolkem s vlastní právní subjektivitou spolu Děti Země, z jehož stanov vyplývá, že jeho hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny a životního prostředí. Svou legitimaci dovozoval mj. z § 65 odst. 2 s. ř. s. a čl. 9 Aarhuské úmluvy a čl. 11 směrnice EIA.
4. Žalobní body uplatněné žalobcem v žalobě představují v zásadě nesouhlas se závěry jednotlivých shora uvedených závazných stanovisek, jakož i vypořádání námitek žalobce k tomu se vztahujících v napadeném rozhodnutí. Krajský soud pro přehlednost v rámci tohoto rozsudku tyto námitky rozčlenil pod písmeny A, B, C a D.

A – námitka nezákonnosti závazného stanoviska HZS MSK ze dne 14. 10. 2008, č. j. Prev-3733/FM-2008 o požární ochraně a potvrzujícího stanoviska MV ČR ze dne 20. 6. 2018, č. j. MV-24530-5/PO-PRE-2017 a ze dne 3. 9. 2018, č. j. MV-24530-8/PO-OVL-2018

5. Žalobce uvedl, že v rámci jím podaného rozkladu požádal dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) o přezkum zákonnosti závazného stanoviska HZS Moravskoslezského kraje ze dne 14. 10. 2008, které je podkladem stavebního řízení, přičemž neobsahuje žádné konkrétní podmínky. O přezkum požádal zejména z preventivních důvodů, aby bylo jednoznačné, že po formální i obsahové stránce bylo stanovisko vydáno dle zákona. Na základě přezkumného řízení vydalo Ministerstvo vnitra dne 20. 6. 2018 stanovisko, podle kterého bylo závazné stanovisko HZK MSK vydáno v souladu se zákonem, i když v něm chybí řádné odůvodnění, což ovšem podle stanoviska MV ČR není vada, která by znamenala jeho nezákonnost. Nato žalobce podal k uvedenému potvrzujícímu stanovisku MV ČR dne 30. 7. 2018 vyjádření, na jehož základě vydalo Ministerstvo vnitra ještě další potvrzující stanovisko dne 3. 9. 2018, ve kterém opětovně uzavřelo, že absence řádného odůvodnění nezpůsobuje nezákonnost závazného stanoviska HZS MSK ze dne 14. 10. 2008.
6. Podle žalobce však absence řádného odůvodnění představuje zásadní vadu závazného stanoviska. Žalobce odkázal na judikaturu správních soudů, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, dále ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150 a ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 69/2015-78, ústící v závěr, že při vydávání závazných stanovisek podle § 149 správního řádu je třeba přiměřeně užít ustanovení správního řádu o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí. Závazné stanovisko HZS MSK ze dne 14. 10. 2008 bylo vydáno v době, kdy již

judikatura soudů požadovala, aby závazná stanoviska řádné odůvodnění obsahovala. Pokud toto stanovisko odůvodnění nemá, jde o závažnou procesní vadu, která způsobuje jeho nezákonnost a Ministerstvo vnitra jej mělo na základě přezkumného řízení zrušit. Pokud se tak nestalo, bylo žalované rozhodnutí i rozhodnutí MD vydáno nezákonným způsobem.

B – námitka nezákonnosti závazného stanoviska KHS MSK ze dne 13. 11. 2006, č. j. HOK/OV-8724/215.5.1/06 o ochraně před hlukem a potvrzujícího stanoviska Ministerstva zdravotnictví 23. 2. 2018, č. j. MZDR 8198/2018-2/OVZ

7. V rámci podaného rozkladu ze dne 27. 11. 2017 požádal žalobce o přezkum zákonnosti závazného stanoviska KHS MSK ze dne 13. 11. 2006, jehož 4 podmínky jsou zařazeny do bodu 30) napadeného stavebního povolení. Navrhoval současně, aby podmínka bodu 30) písm. b) stavebního povolení o měření dodržování limitů ve zkušebním období byla změněna časovým upřesněním, neboť není zřejmé, během jak dlouhé doby má toto měření proběhnout, tedy zda za rok či za 10 let. Navrhl, aby uvedená podmínka zněla takto: „Z hlediska relevantnosti hlukových údajů je měření nutno provést nejdříve jeden rok a nejpozději do tří let po zprovoznění stavby ve zkušebním období, kdy dojde ke stabilizaci dopravních intenzit průjezdnosti.“. Uvedené žalobce opřel o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2011, č. j. 10 A 149/2010-74, kterým bylo zrušeno stavební povolení pro část silnice R4901 Hulín – Fryšták z důvodů nesplnění limitů intenzity hluku.
8. Podle názoru žalobce je stanovení délky doby pro měření hluku během zkušebního provozu na dálnici na max. 3 roky logické a pro ochranu veřejného zdraví a dokonce i pro investora zcela dostačující, pokud ovšem podklady v územních a stavebních řízeních a závazná stanoviska KHS se ochranou tohoto veřejného zájmu před škodlivými účinky automobilového provozu zabývají řádným a pečlivým způsobem. Takto stanovená lhůta má preventivní efekt, že k protihlukovým opatřením dojde skutečně obratem a bez nežádoucích průtahů. Žalobce dále upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 27. 6. 2013, který na základě závazného stanoviska KHS StK ze dne 6. 6. 2013 povolil zkušební provoz stavby „Silniční okruh kolem Prahy – Jihozápadní segment, úsek č. 512, D1 – Jesenice – Vestec“, na dobu od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2015, přičemž tehdy stěžovatelé již v žalobě argumentovali tím, že na uvedené dálnici zkušební provoz fakticky probíhá již od 20. 9. 2010. Ministerstvo zdravotnictví vydalo dne 23. 2. 2018 potvrzující závazné stanovisko. Žalobce považuje shora uvedená závazná stanoviska za vadná a nezákonná.

C – námitka nezákonnosti závazného stanoviska EIA ze dne 6. 2. 2017, č. j. 2143/580/16, 63940/ENV a potvrzujícího stanoviska ministra životního prostředí ze dne 20. 4. 2018, č. j. MZP/2018/430/200

9. Žalobce požádal v rámci svého rozkladu ze dne 27. 11. 2017 také o přezkum zákonnosti procesu EIA z roku 2004 a závazného stanoviska ze dne 6. 2. 2017, jehož 15 podmínek je zařazeno do bodu 26) napadeného stavebního povolení a zároveň potvrzujícího stanoviska ministra životního prostředí ze dne 20. 4. 2018.
10. Namítal protiústavnost schválení § 23a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále také jen „zákon o EIA“). Žádal o přezkum uvedeného stanoviska, resp. posouzení, zda všechny jeho relevantní podmínky byly skutečně zahrnuty do bodu 26) napadeného stavebního povolení a předložil návrh na změnu podmínek pod písm. d) a m) bodu 26 stavebního povolení. Upozornil také na absenci řádného a objektivního posouzení variant dálničního obchvatu Frýdku – Místku během procesu EIA, které skončilo vydáním stanoviska EIA ze dne 7. 6. 2004 ve prospěch jižní varianty, přičemž žalobce předložil k posouzení variantu s modernizovaným průtahem pod městem se 4pruhovým tunelem délky 450 m za cca 1 mld. Kč; tato varianta nebyla v procesu EIA v roce 2004 vůbec předložena a vyhodnocena a nový proces EIA po 1. 4. 2015 s řádnou účastí veřejnosti nebyl ve smyslu § 23a zákona o EIA vůbec připuštěn, takže k řádnému posouzení této varianty nedošlo. Žalobce zdůraznil výhodnost tzv. severní varianty obchvatu, resp. jím navrhované varianty modernizovaným průtahem.
11. Vydáním závazného stanoviska ze dne 6. 2. 2017 bez nového procesu EIA a bez účasti veřejnosti došlo k zásadnímu porušení práv žalobce a obecně dotčené veřejnosti, neboť se žalobce nemohl případného procesu EIA aktivně zúčastnit a navrhovat v něm posouzení variant.
12. Následně žalobce obsáhle argumentoval ve vztahu k jím tvrzené protiústavnosti § 23a zákona o EIA a navrhl, aby krajský soud předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení uvedeného ustanovení. Jelikož krajský soud se s návrhem žalobce ztotožnil a návrh na zrušení předmětného ustanovení předložil, považuje krajský soud na tomto místě za nadbytečné přibližovat argumentaci žalobce, neboť Ústavní soud svým nálezem ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 44/18 návrh krajského soudu zamítl. Důsledky z toho plynoucími se krajský soud bude zabývat níže v rámci posouzení žaloby.
13. Závěrem žalobce navrhl, jak v žalobě, tak také podáním došlým soudu dne 9. 8. 2019 v reakci na již citovaný náleze Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019, aby krajský soud předložil Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) k přezkoumání jako předběžnou otázku žalobcem specifikované námítky směřující k porušení účelu Směrnice 85/337/EHS (dále jen „Směrnice EIA“).

D – námitka nezákonnosti závazného stanoviska Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11. 1. 2013, č. j. MSK 163285/2012 dle § 37 odst. 2 a § 44 odst. 3 zákona o ochraně přírody k zásahu do ZCHÚ „Profil Morávka“ a „Kamenec“ a stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 3. 2018, č. j. MŽP/2018/580/406

14. Žalobce uvedl, že v bodě 3 svého rozkladu ze dne 27. 11. 2017 požádal o přezkum závazného stanoviska KÚ MSK ze dne 11. 1. 2013. Předně argumentoval, že napadené stanovisko nebylo vůbec možné vydat, neboť nebyly splněny základní zákonné

požadavky. Podle žalobce neobsahuje studie s názvem „Hodnocení vlivu stavby na lokality soustavy Natura 2000 dle § 45i zákona č. 114/1992 Sb.“ všechny zákonné náležitosti; není jasně a přezkoumatelně doloženo, zda vlivy stavby na tuto evropsky významnou lokalitu jsou „jen“ negativní, či významně negativní. Navrhl nadto změnit podmínku 30a) napadeného stavebního povolení, která zní „Kácení dřevin může být prováděno jen mimo vegetační období, které je v měsících IV. – IX., stavební práce mohou být zahájeny pouze mimo období hnízdění a rozmnožování živočichů, které je v měsících III. – VII.“, a to tak, aby zněla takto : „Kácení dřevin může být prováděno jen mimo vegetační období, které je v období od 1. 4. do 31. 10. kalendářního roku, stavební práce mohou být zahájeny jen mimo období hnízdění a rozmnožování živočichů, které je v období od 1. 3. do 31. 7. kalendářního roku.“

15. Podle žalobce, jakýkoli záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality, resp. pokud významný vliv tohoto záměru není vyloučen, podléhá hodnocení jeho důsledků, přičemž při hodnocení těchto důsledků se postupuje podle zákona o EIA, s odchylkami stanovenými v § 45i zákona o ochraně přírody. Souhlas podle zákona o ochraně přírody může orgán ochrany přírody udělit pouze v případě, že bude na základě posouzení podle zákona o EIA vyloučeno závažné nebo nevratné poškozování přírodních stanovišť a biotopů druhů, k jehož ochraně je evropsky významná lokalita určena. pokud hodnocení důsledků záměru podle zákona o EIA prokáže negativní vliv, lze záměr schválit, jen pokud existuje variantní řešení s menším negativním důsledkem.
16. Žalobce má za to, že posouzení vlivu podle zákona o EIA nedošlo v důsledku protiústavního § 23a zákona o EIA. Pokud totiž vlivy záměru na evropsky významnou lokalitu nebyly posouzeny řádným postupem podle zákona o EIA, jsou předmětná závazná stanoviska KÚ MSK a potvrzující stanovisko Ministerstva životního prostředí nezákonná. Žádný z podkladů ve spise KÚ MSK k vydání závazného stanoviska neprokazuje, že by ve smyslu § 45a odst. 9 zákona o ochraně přírody neexistovalo variantní řešení záměru s menším negativním vlivem.

Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

17. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že žalobci bylo přiznáno postavení účastníka stavebního řízení, v žádné fázi mu nebylo bráněno v uplatňování jeho práv. Z žalobcem uplatněných námitek i z obsahu jím podaného rozkladu je patrné, že cílem žalobce byly především obstrukce a tím oddálení zahájení stavebních prací. Žalobce neprojevil ani vůli dosáhnout dohody se stavebníkem o implementaci vlastních požadavků na ochranu životního prostředí v rámci daných možností (např. se neúčastnil ústního jednání).
18. K námitce nezákonnosti závazného stanoviska HZS MSK, resp. potvrzujících stanovisek MV ČR žalovaný podotkl, že žalobce, jehož hlavním posláním má být ochrana přírody a krajiny a životního prostředí, zcela zřejmě nad rámec uvedeného ingeruje do oblasti požární ochrany; nabízí se otázka, zda a jak vůbec mohlo být dotčeno jeho hmotné právo na příznivé životní prostředí. Uvedené závazné stanovisko napadá výhradně z hlediska jeho formálních náležitostí. Toto stanovisko dle § 31 odst.

1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění účinném v době vydání stanoviska, obsahově vyjadřuje souhlas se stavebním povolením z hlediska požární ochrany, aniž by jej něčím podmiňovalo či stanovovalo podmínky, které by měly být následně promítnuty do výrokové části stavebního povolení. V době vydání stanoviska nebyla náležitost odůvodnění stanoviska vůbec stanovena zákonem. Stalo se tak až s účinností od 1. 1. 2018, a to novelou § 149 odst. 2 správního řádu. Mají-li být na závazná stanoviska z hlediska formálních náležitostí kladeny obdobné nároky jako na samotná správní rozhodnutí, je třeba připomenout, že dle § 68 odst. 5 správního řádu není odůvodnění rozhodnutí třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví, což uvedený orgán de facto učinil. Bylo by absurdní, pokud by závazné stanovisko, jímž bylo plně vyhověno žadateli, muselo splňovat vyšší nároky než samotné správní rozhodnutí, jímž se na rozdíl od závazného stanoviska přímo zakládají, mění, ruší, či závazně určují práva nebo povinnosti dotčených osob. I v judikatuře, na které odkazuje žalobce, se vesměs jednalo o stanoviska, která stanovovala podmínky, jež bylo třeba následně promítnout do správního rozhodnutí.

19. Pokud se týče závazného stanoviska KHS MSK, resp. potvrzujícího stanoviska Ministerstva zdravotnictví žalovaný uvedl, že předpokládá, že kompetentní orgány na úseku ochrany veřejného zdraví jsou schopny dostatečně odborně posoudit, zda jsou podmínky pro předmětnou stavbu z hlediska jimi hájeného veřejného zájmu nastaveny odpovídajícím způsobem. Závazné stanovení konkrétní délky zkušebního provozu nemůže být už ze své podstaty věcí orgánu veřejného zdraví a není tak ani předmětem stavebního povolení, v němž může stavební úřad uložit stavebníkovi podmínku provedení zkušebního provozu. O povolení zkušebního provozu stavby se tak ze zákona i z logiky věci rozhoduje teprve v rámci správního řízení vymezeného § 124 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), v němž mohou dotčené orgány rovněž uplatnit závazná stanoviska a příslušný stavební úřad tato stanoviska při svém rozhodování musí zohlednit a stanovit podmínky vždy s přihlédnutím ke všem okolnostem a specifikům konkrétní stavby. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44 je zavádějící a není na místě, týkal se totiž rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, kterým tento povolil k žádosti ŘSD ČR zkušební provoz stavby, tedy týkal se výhradně řízení vedeného podle § 124 stavebního zákona.
20. K námitce nezákonnosti závazného stanoviska EIA ze dne 6. 2. 2017 žalovaný připomněl, že žalobce pouze opakuje argumentaci, kterou uplatnil již v rozkladu. Předmětná stavba je tzv. prioritním dopravním záměrem dle § 23a odst. 1 zákona o EIA, uvedeným v nařízení vlády č. 283/2016 Sb., o stanovení prioritních dopravních záměrů. Z těchto důvodů vydal příslušný úřad – Ministerstvo životního prostředí (dále též jen „MŽP“) k žádosti Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále též jen „ŘSD ČR“) závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí. V předmětném navazujícím stavebním řízení Ministerstvo životního prostředí dále ověřilo, zda nedošlo ke změnám prioritního dopravního záměru. Žalovaný má za to, že MŽP v případě předmětného závazného stanoviska pečlivě a zcela dostatečně posuzovalo dopady stavby na životní prostředí, a to dokonce z několika úrovní. Skutečnost, že nebyly návrhy žalobce akceptovány, nemůže být důvodem

nezákonnosti. Žalobce se snaží zřejmě „přetrasovat“ stavbu obchvatu Frýdku – Místku, přičemž tak činí ve fázi stavebního řízení k předmětné stavbě.

21. Konečně k námitce nezákonnosti závazného stanoviska KÚ MSK ze dne 11. 1. 2013 a potvrzujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 3. 2018 žalovaný uvedl, že předpokládá, že kompetentní orgány na úseku ochrany životního prostředí jsou schopny dostatečně odborně posoudit, zda jsou podmínky pro předmětnou stavbu z hlediska jimi hájeného zájmu nastaveny odpovídajícím způsobem
22. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nevyjádřila.

Zjištění z obsahu správních spisů

23. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 29. 8. 2014 podala osoba zúčastněná na řízení ŘSD ČR žádost o stavební povolení stavby „R 48 Frýdek – Místek, obchvat“ s tam vymezenými stavebními objekty. Ministerstvo dopravy jako příslušný stavební úřad oznámilo dne 9. 9. 2014 veřejnou vyhláškou zahájení stavebního řízení.
24. Dne 15. 9. 2014 oznámil žalobce svou účast ve stavebním řízení ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody. Dne 10. 10. 2014 se konalo ústní jednání ve věci, ke kterému se žalobce nedostavil. Dne 24. 2. 2015 bylo vydáno MD stavební povolení na předmětnou stavbu. Toto rozhodnutí bylo k rozkladu žalobce zrušeno žalovaným. Následně bylo stavební řízení přerušeno a stavebník vyzván k doplnění podkladů.
25. Stavebník - ŘSD doložil v řízení Souhlasné závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí, vydané dne 6. 2. 2017 Ministerstvem životního prostředí, které současně stanovilo opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí pro navazující řízení. V uvedeném stanovisku uvedlo Ministerstvo životního prostředí mj., že shledalo naplnění podmínek § 23a zákona o EIA, neboť se v dané věci jedná o tzv. prioritní stavební záměr, tedy
 - nachází se na transevropské dopravní síti dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. 12. 2013 - po realizaci bude záměr součástí transevropské dopravní sítě v trase E462
 - pro záměr bylo vydáno územní rozhodnutí stavebním úřadem Magistrátu města Frýdek – Místek dne 14. 8. 2007, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2010, tedy bylo vydáno nejpozději do 31. 3. 2015
 - pro záměr bylo vydáno souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a to dne 7. 6. 2004 Ministerstvem životního prostředí
 - záměr je prioritním dopravním záměrem dle přílohy č. 1 a 2 dle nařízení vlády č. 283/2016 Sb.
 - žádost o stanovisko dle § 23a zákona o EIA byla podána do 31. 1. 2017.
26. Následně dne 25. 10. 2017 vydalo MD v pořadí druhé stavební povolení; v něm stanovilo podrobné podmínky povolení, a to mj. také k zajištění splnění podmínek závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 2. 2017 a závazného stanoviska KHS MSK ze dne 13. 11. 2006.

27. Proti stavebnímu povolení ze dne 27. 11. 2017 si žalobce podal rozklad, v němž mj. požadoval přezkum všech závazných stanovisek. V rámci rozkladového řízení byla doplněna potvrzující stanoviska ke stávajícím závazným stanoviskům.
28. O něm rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Námitky žalobce shledal nedůvodné; vyjádřil se k namítaným nezákonnostem závazných stanovisek. Ve vztahu k závaznému stanovisku HZS MSK, resp. Ministerstva vnitra, na úseku požární ochrany, uvedl, že v době vydání závazného stanoviska HZS MSK nebyla náležitost odůvodnění vůbec stanovena. Stalo se tak až s účinností od 1. 1. 2018. Připomněl, že dle § 68 odst. 5 správního řádu odůvodnění rozhodnutí není třeba, vyhovuje-li se v plném rozsahu všem účastníkům řízení. K závaznému stanovisku KHS MSK, resp. Ministerstva zdravotnictví uvedl, že se ztotožňuje se závěrem Ministerstva zdravotnictví; závazné stanovení konkrétní délky zkušebního provozu nemůže být ze své podstaty věcí orgánu ochrany přírody a není předmětem stavebního povolení. O povolení zkušebního provozu stavby a jeho konkrétních podmínkách se rozhoduje až v řízení podle § 124 stavebního zákona. Pokud se týče námitky nezákonnosti závazného stanoviska EIA, podotkl žalovaný, že není příslušný hodnotit protiústavnost uvedených ustanovení zákona a připomněl, že dle § 23a odst. 5 zákona o EIA se při vydávání závazného stanoviska dle tohoto ustanovení nepoužijí ustanovení § 6 - § 9 zákona o EIA, účast veřejnosti je zajištěna v rámci navazujícího řízení. Pokud se týče námitky nezákonnosti závazného stanoviska KÚ MSK ze dne 11. 1. 2013 a potvrzujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí k zásahu do zvláště chráněného území „Profil Morávka“ a „Kamenec“ žalovaný odkázal na závěry stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 3. 2018 s tím, že toto ministerstvo považuje za přezkoumatelné a logické závěry KÚ MSK, že nebyly prokázány významné negativní vlivy dané stavby na předměty ochrany daných lokalit. Ve vztahu k námitce, že záměr nebyl posouzen dle zákona o EIA ministerstvo připomnělo, že pro předmětný záměr bylo vydáno Ministerstvem životního prostředí dne 7. 6. 2004 souhlasné závazné stanovisko podle zákona č. 244/1992 Sb.

Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce se v soudem stanovené lhůtě nikterak nevyjádřil a ve smyslu citovaného ustanovení se tedy má za to, že souhlas s rozhodnutím věci bez jednání byl udělen.
30. Krajský soud podotýká, že řízení bylo v dané věci dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušeno usnesením ze dne 14. 3. 2019, a to do pravomocného skončení řízení vedeného před Ústavním soudem o návrhu krajského soudu na zrušení § 23a zákona o EIA. S ohledem na to, že o návrhu krajského soudu bylo Ústavním soudem rozhodnuto nálezem ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 44/18, rozhodl soud výrokem I. tohoto rozsudku dle § 48 odst. 6 s. ř. s. o pokračování v řízení.

K námitce A) - k nezákonnosti závazného stanoviska HZS MSK ze dne 14. 10. 2008, č. j. Prev-3733/FM-2008 o požární ochraně a potvrzujícího stanoviska MV ČR ze dne 20. 6. 2018, č. j. MV-24530-5/PO-PRE-2017 a ze dne 3. 9. 2018, č. j. MV-24530-8/PO-OVL-2018

31. Krajský soud se při vypořádání této žalobní námitky nejprve zabýval tím, zda žalobci jako spolku, jehož posláním je ochrana přírody a krajiny, vůbec přísluší právo v předmětném stavebním řízení vznášet námitku nezákonnosti uvedeného stanoviska, které se týká výhradně úseku požární ochrany a dospěl k závěru, že nikoliv.
32. Již z § 114 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž však osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Dále je stanoveno, že k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
33. Uvedené ustanovení dopadá přímo na projednávanou věc. Žalobce je spolkem ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody, resp. ve smyslu § 3 písm. i), bod 2 zákona o EIA a je tedy účastníkem předmětného stavebního řízení podle zvláštního právního předpisu. Jako takový však může uplatňovat námitky pouze v takovém rozsahu, v jakém je resp. může být dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se žalobce zabývá, tedy ochrana životního prostředí. Je zřejmé, že veřejný zájem na požární bezpečnosti se nikterak netýká zájmu na ochraně životního prostředí, tedy netýká se zájmu, jehož ochrana je posláním žalobce. Na uvedeném závěru nemění nic ani znění § 9d odst. 1 zákona o EIA, podle kterého „Dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného v navazujícím řízení a napadat hmotnou nebo procesní zákonnost tohoto rozhodnutí. Pro účely postupu dle věty první se má za to, že dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 má práva, na kterých může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení zkrácena.“ V citovaném ustanovení uvedená možnost napadat hmotnou či procesní zákonnost rozhodnutí vydaného v navazujícím řízení totiž neznamená, že by námitky stran uvedené nezákonnosti mohly být vznášeny i ve vztahu k oblastem, jež se nijak netýkají veřejného zájmu, k jehož ochraně byl spolek zřízen, resp. jehož ochranu prosazuje; námitky se vždy musejí ať už z hlediska hmotného či procesního práva týkat těch zájmů účastníka, k jehož ochraně byl zřízen. Krajský soud v této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80, podle kterého „S námitkami občanského sdružení, které své postavení účastníka správního řízení odvozuje z § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je správní orgán povinen se věcně vypořádat pouze v případě, že se týkají zájmů, které občanské sdružení ve správním řízení hájí, tj. pokud souvisejí s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezena citovaným zákonem (srovnej zejména § 1 až § 3 citovaného zákona). V opačném případě postačí, pokud správní orgán přezkoumatelným způsobem zdůvodní, proč se námitky uplatněné občanským sdružením těchto zájmů netýkají.“

34. Žalovaný se tak podle krajského soudu ve výsledku správně vypořádal s předmětnou námitkou žalobce, když nad rámec své zákonné povinnosti nechal přezkoumat závazné stanovisko HZS MSK, přičemž dospěl k závěru, že z hlediska potřebného pro rozhodnutí toto stanovisko ob stojí.
35. S ohledem na uvedené skutečnosti není třeba a není ani na místě, aby se krajský soud jakkoli více či věcně zabýval vznesenou námitkou žalobce v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí.

K námitce B – k nezákonnosti závazného stanoviska KHS MSK ze dne 13. 11. 2006, č. j. HOK/OV-8724/215.5.1/06 o ochraně před hlukem a potvrzujícího stanoviska Ministerstva zdravotnictví 23. 2. 2018, č. j. MZDR 8198/2018-2/OVZ

36. Ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou. Krajský soud se zcela ztotožňuje se žalovaným, že závazné stanovení konkrétní délky zkušebního provozu v rámci posuzování podmínek pro *stavební povolení* nemůže být věcí orgánu veřejného zdraví a není ani předmětem stavebního povolení. V projednávané věci totiž navíc nebylo předmětným stavebním povolením také uloženo provedení zkušebního provozu ve smyslu § 115 odst. 2 stavebního zákona. Lze přisvědčit žalovanému, že v předmětné věci se bude jednat o situaci předvídanou § 124 stavebního zákona, kdy až *po provedení stavby* může být k žádosti stavebníka povolen či na základě požadavku dotčeného orgánu nařízen zkušební provoz. Až v tomto řízení bude na místě zvažovat veškeré okolnosti, včetně délky stanovení zkušebního provozu a jeho bližších podmínek, jako např. provádění hlukových měření. V tomto řízení také bude zachováno právo žalobce, bude-li jeho účastníkem, vznášet námitky stran skutečností, majících vliv na příznivé životní prostředí. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44, nelze tento odkaz považovat za přílehlavý. Uvedený rozsudek se totiž týkal rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, kterým tento povolil k žádosti ŘSD ČR zkušební provoz stavby, tedy právě řízení vedeného podle § 124 stavebního zákona, nikoliv fáze řízení o povolení stavby. Krajský soud má za to, že závazné stanovisko KHS MSK shodně s potvrzujícím stanoviskem Ministerstva zdravotnictví nikterak nevybočilo ze zákonných mezí, jakož i stanovené příslušnosti a pravomoci dotčených orgánů. Požadavky žalobce na změnu závazného stanoviska lze přitom s ohledem na uvedené považovat za nedůvodné. Žalovaný se tak v rámci napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkou žalobce zákonným a pro věc dostačujícím způsobem.

K námitce C – k nezákonnosti závazného stanoviska EIA ze dne 6. 2. 2017, č. j. 2143/580/16, 63940/ENV a potvrzujícího stanoviska ministra životního prostředí ze dne 20. 4. 2018, č. j. MZP/2018/430/200

37. Na prvním místě je třeba zdůraznit, že krajský soud akceptoval návrh žalobce vznesený v řízení vedeném u podepsaného soudu pod sp. zn. 39 A 3/2018 na předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení § 23a zákona o EIA, přičemž

se při svém návrhu v zásadě ztotožnil s argumentací žalobce. Řízení o návrhu krajského soudu bylo vedeno u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 44/18, přičemž Ústavní soud o tomto návrhu rozhodl dne 17. 7. 2019. Ústavní soud shrnul své závěry takto :

„Zvláštní postup podle § 23a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, podle kterého nemusí u tzv. prioritních dopravních záměrů znovu proběhnout celý proces posuzování vlivů záměru na životní prostředí – Environmental Impact Assessment („EIA“), včetně aktivní účasti dotčené veřejnosti, za účelem vydání závazného stanoviska podle uvedeného zákona, nýbrž postačí existující soubhlasné stanovisko podle předchozí právní úpravy při splnění dalších podmínek vymezených napadeným ustanovením, neporušuje dělbu moci, požadavek na obecnost zákona ani právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35, příp. ani práva občanů podílet se na správě věcí veřejných podle čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a v důsledku není v rozporu s ústavním pořádkem.“

Napadené ustanovení splňuje kritérium obecnosti zákona; stanoví tři obecné podmínky jeho aplikace a naplnění podmínky čtvrté – vymezení konkrétních staveb – ponechává nařízení vlády. Napadenou právní úpravou není zasaženo do moci výkonné ani soudní; legislativa nestanovila konkrétní prioritní dopravní záměry a příslušné orgány mohou posoudit naplnění zákonem obecně vymezených podmínek.

Ojedinelá, výjimečná a územně a časově podmíněná napadená právní úprava má vést k nezpomalení procesu realizace prioritních dopravních záměrů, které byly v době jejího přijetí ve fázi pokročilé připravenosti. Právo dotčené veřejnosti účastnit se posuzování vlivů záměru na životní prostředí není vyloučeno, neboť veřejnost měla možnost se účastnit tohoto postupu podle předchozí právní úpravy, dále se může účastnit navazujících řízení a může proti navazujícím správním úkonům brojit správní žalobou, kterou může v souladu s platnou právní úpravou napadat i podkladové závazné stanovisko k vlivům záměru na životní prostředí.“

38. Z uvedených závěrů vyplývá, že nemůže být důvodná námitka nezákonnosti předmětného stanoviska, spočívající v nemožnosti dotčené veřejnosti účastnit se nového projednání posuzování vlivů na životní prostředí. Pokud se týká žalobcem namítané nemožnosti prosazení posouzení jiných variant řešení předmětné stavby, poukazuje krajský soud na bod [52] citovaného nálezu, v němž Ústavní soud vysvětlil, že *„Speciální postup podle napadeného § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí u prioritních dopravních záměrů je de facto řešením, v jehož důsledku jsou vlivy prioritních dopravních záměrů na životní prostředí znovu zkoumány, avšak s přihlédnutím k tomu, že předmětem zkoumání jsou dopravní stavby, pro které již bylo vydáno rozhodnutí o jejich umístění, a rovněž byly podrobeny hodnocení jejich vlivů na životní prostředí. Nebylo by tudíž efektivní znovu podstupovat celý proces posuzování vlivů na životní prostředí včetně řešení vhodnosti zvolené varianty z pohledu ochrany životního prostředí; soulad se současnou právní úpravou je navíc zajištěn prostřednictvím odstavce 4 napadeného ustanovení, podle kterého "[p]ři vydávání závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí příslušný úřad vezme v úvahu účinné právní předpisy v oblasti životního prostředí a veřejného zdraví". Ve speciálním postupu jsou sice vyloučeny procesní fáze standardního posuzování vlivů na životní prostředí podle § 6 - 9 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí; Ministerstvo životního prostředí však stále posuzuje vlivy prioritních dopravních záměrů na životní prostředí na základě*

oznámení, které musí obsahovat popis aktuálního technického řešení záměru a jeho vlivu na životní prostředí a veřejné zdraví, nástin studovaných variant a stěžejní důvody pro jeho volbu vzhledem k vlivu na životní prostředí. Závazné stanovisko vydané podle napadeného ustanovení je podkladem pro navazující řízení (zejména pro stavební řízení) a musí obsahovat opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí; závazné stanovisko a poklady k jeho vydání musí být následně zveřejněny na internetu. Dotčená veřejnost může své výhrady vůči posuzovanému záměru uplatnit již v územním řízení, v rámci kterého se především zkoumají celkové vlivy (nejen vlivy na životní prostředí) stavby na okolí; nyní je podle § 9c zákona o posuzování vlivů na životní prostředí může uplatnit v navazujícím řízení (zejména stavebním řízení), jehož závazným podkladem je stanovisko vydané podle napadeného ustanovení. Dotčené veřejnosti rovněž není upřena možnost bránit se oprávněnými prostředky ve správním řízení nebo se domáhat přezkumu v řízení před obecnými soudy.

39. Krajský soud se tak při posuzování námitek žalobce zaměřil na to zda byly naplněny podmínky § 23a zákona o EIA, tedy zda
 - předmětný záměr se nachází na transevropské dopravní síti dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. 12. 2013
 - pro záměr bylo vydáno územní rozhodnutí
 - pro záměr bylo vydáno souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí
 - záměr je prioritním dopravním záměrem dle přílohy č. 1 a 2 dle nařízení vlády č. 283/2016 Sb.
 - žádost o stanovisko dle § 23a zákona o EIA byla podána do 31. 1. 2017.
40. Krajský soud shledal naplnění všech uvedených podmínek, neboť po realizaci bude předmětný záměr součástí transevropské dopravní sítě v trase E462, bylo k němu vydáno územní rozhodnutí stavebním úřadem Magistrátu města Frýdek – Místek do 31. 3. 2015, dále bylo vydáno souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a to dne 7. 6. 2004 Ministerstvem životního prostředí, záměr je zároveň prioritním dopravním záměrem dle přílohy č. 1 a 2 dle nařízení vlády č. 283/2016 Sb. a žádost o stanovisko dle § 23a zákona o EIA byla podána do 31. 1. 2017.

K námitce D – k nezákonnosti závazného stanoviska Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11. 1. 2013, č. j. MSK 163285/2012 dle § 37 odst. 2 a § 44 odst. 3 zákona o ochraně přírody k zásahu do ZCHÚ „Profil Morávka“ a „Kamenec“ a stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 3. 2018, č. j. MŽP/2018/580/406

41. Podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody, v rozhodném znění, jestliže orgán ochrany přírody svým stanoviskem podle odstavce 1 významný vliv podle § 45h odst. 1 nevyloučí, musí být daná koncepce nebo záměr předmětem posouzení podle tohoto odstavce postupem podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Nevyloučí-li výsledek posouzení podle tohoto odstavce významný negativní vliv koncepce nebo záměru na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, musí předkladatel zpracovat varianty řešení, jejichž cílem je významný

negativní vliv vyloučit, nebo v případě, že vyloučení není možné, alespoň zmírnit; tyto varianty musí být také předmětem posouzení podle tohoto odstavce postupem podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Politika územního rozvoje a územně plánovací dokumentace se posuzují podle zvláštního právního předpisu.

42. Krajský soud se ztotožňuje se závěry potvrzujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí, které žalovaný převzal do napadeného rozhodnutí, tedy také krajský soud považuje za přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné závěry KÚ MSK o tom, že nebyl prokázán významný vliv záměru na životní prostředí. Pokud se týče námitky, že nedošlo k řádnému posouzení vlivů záměru na životní prostředí ve smyslu § 45i zákona o ochraně přírody, nelze ji přiznat důvodnosti. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, bylo dne 7. 6. 2004 vydáno Ministerstvem životního prostředí pro předmětný záměr souhlasné závazné stanovisko podle zákona č. 244/1992 Sb. Následně bylo pro předmětný záměr vydáno dne 6. 2. 2017 ve smyslu § 23a zákona o EIA souhlasné závazné stanovisko, které bylo potvrzeno Ministerstvem životního prostředí dne 20. 4. 2018. Je tedy lichá námitka žalobce, že ve věci neproběhlo ve smyslu zákona o EIA řádné posouzení vlivů předmětného záměru na životní prostředí; k otázce namítané protiústavnosti § 23a zákona o EIA soud zcela odkazuje na argumentaci obsaženou shora v bodech 37 – 40 tohoto rozsudku, resp. v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 44/18.
43. Jako zcela nedůvodný je nadto třeba považovat požavek žalobce na odlišnou formulaci podmínky č. 30a stavebního povolení; jedná se totiž o ryze formalistický a ničím nepodložený požadavek založený na pouhém odlišném označení téhož období roku.
44. Z uvedeného vyplývá, že ani poslední námitka vznesená žalobcem nemohla být soudem shledána důvodnou. Krajský soud se zabýval zároveň návrhem žalobce na předložení věci SDEU; žalobce ve svém návrhu vychází v zásadě z polemiky se závěry shora citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019, resp. s odlišným stanoviskem soudce Ludvíka Davida. Se závěry, jež žalobce z uvedené polemiky dovozuje, se přitom krajský soud neztotožňuje a důvody k předložení věci SDEU neshledal.

Závěr a náklady řízení

45. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že žalobu důvodnou neshledal, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., když jednak osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena v řízení žádná povinnost a jednak soud neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. srpna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu